

— Слава Богу, съ облекчена въздишка, си казваха офицери и войници. Сега Сюйлеманъ-пашовата армия не ни е вече страшна. Ний всички вѣрвахме въ успѣшния исходъ на прѣдстоящия бой.

— Кажете на гражданетѣ, да се не боятъ. Сутрѣ пристига генералъ Гурко съ отряда си, който е прѣвзелъ вече Нова-Загора, ми заповѣда дружинния командиръ, когато ме испрати да пда напрѣдъ въ града.

За туй, повтарямъ, азъ утѣшихъ попа и всички, които дохождаха при мене съ сѣщия въпросъ, че нѣма опасностъ и ги съвѣтвахъ да не напуштатъ жилищата си. Мнозина отъ тѣхъ повѣрваха, но други клатяха глава и мълчишката си отиваха по домоветѣ, съ цѣль сѣщо мълчишката да напуснатъ града, както, и дѣйствително, мнозина направиха. Та можаха ли да бждатъ спокойни, когато ей тамъ, не далеко отъ града, черкезитѣ и башибозуцитѣ паляха и убиваха! . . .

Равенитѣ войници бѣха помѣстени въ болницата, а героя Малиновъ, отрупанъ съ вѣнци отъ живи цвѣта, — въ черквата. Мнозина граждани и гражданки отъ ближнитѣ до черквата кѣща бѣха дошли съ китки и восачени свѣщи да отдадатъ приличната почестъ на падналия за отечеството си Малиновъ и да се помолятъ Богу за упокоение на душата му.

Когато направихъ всичкитѣ распореждания за погребението на покойника на слѣдующия день, азъ се върнахъ при дружината. Вечеръта на 18 срѣщу 19 Юлий отряда бѣше расположенъ въ слѣдующия редъ: 2-а и 5-а дружини въ града, а въ 3 версти къмъ истокъ, при с. Айданлии, 1-а и 3-я дружини, взводъ отъ 10-а донеска батарея, драгунския, казански и астраханския кавалерийски полкове.

Нощта бѣше тиха и ясна. Офицеритѣ отъ 3-я дружина, събрани на едно мѣсто, гледаха на печалнитѣ картини. Гледаха, какъ огненнитѣ пламъци унищожаваха плода отъ трудоветѣ на цѣли поколения — българскитѣ села. При това, отъ ясната нощъ и пламъцитѣ се виждаха не само нашитѣ развѣди, но и турцитѣ, когато сновяха около запаленитѣ села.

Опълченцитѣ и офицеритѣ бѣха обхванати отъ чувство на негодувание и отмъщение за извършенитѣ отъ турцитѣ звѣрства.